MORROITZAREN ATSEGIÑA
(*G. Mistral*)

Morroi izan naiez daukagu izadi osoa.
Odeia morroi, aizea morroi, gari-erretena
morroi.

Zuk be, ba, gugatz bat sartu bear ba'd
sartu egizu; okerren bat zuzendu bear ba'd
zuzendu egizu; iñok zaindu nai ez dauen ge
xorik ba'dago, zaindu egizu zeuk.

Izan zaitez, bai, arria bidetik alboratze
dauana; bardin, biotzetatik gorrotoa ust
edo auziaren eragozpenak lautu bear ba'di
be.

Poztasun bat ba-da osasuntsu ta zuzen iz
tetik datorkiguna; baiña ba-da, batez be, m
rroi izatetik yatorkun atsegin eder, zabala.

Zurbil ta ertun litzakigu mundua, da
egiñik ba'geunke: larrosondorik aldatu be
ez ba'gendu, ez arazo duin bati lotu.

Baiña etzaitez, gero, oker onetan jau
lan eta neke andietan bakarrik, ez uste, i
bazia daukazunik; buru-ukapen txikiak
ba-dira, morroi-zeregin baliotsu doguzana
mai bat jantzi, liburu batzuk atondu, nes
to bat orraztu.

A maiseatzaille dozu, au ondatzaille;
morroi zaitez, otsein, mirabe, iñoren zer
tzari. Morroi izanik besteai lagundu, e
iñundik be beerako maillako izakien eg
zuna. Arnaria (frutua) ta argia damosku
Jainkoa be, morroi dogu. Onela deitu gei
keo: *morroi dana*.

Begiak, ostera, geure eskuetan josita d
koz; eta, egunero, itaun au dagisku: Mo
izan zara? Norena...?